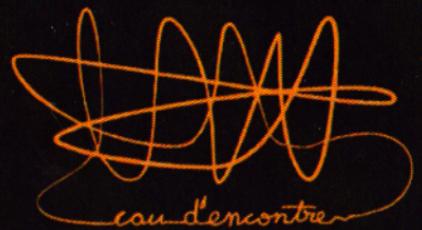


LA REPÚBLICA VALENCIANA



Rev. Josep Mº Pinazo, 3. Benimaclet

CARMINA PASCUAL

Del 19 de diciembre
al 25 de enero, 2014

**FRAGMENTS
ETERIS
DE L'ÀNIMA**

FRAGMENTOS ETÉREOS DEL ALMA

Continuando con la programación de exposiciones, azarosa eso sí, del local y futuro ateneo "La República Valenciana" de Benimaclet, y enlazando ahora dos discursos abstractos, el de Herman Geys (Bruselas 1954) cuya exposición acaba de clausurarse, con el que presentamos de Carmina Pascual (Benigànim Valencia 1985), más de treinta años separados por la edad, pero que conservan las mismas premisas estilísticas de libertad, de sugerencias que hacen al espectador partícipe con su propia imaginación.

El mundo del alma es un mundo sin gravedad, sin pesos ni ataduras, sin arriba y abajo. Flotantes en él, nuestros universos interiores se organizan en azarosas e intangibles formas, incomprensibles a una bisofia lógica tranquilizadora, pero sin embargo intuitivamente cercanas por orgánicas. El discurso de la abstracción dio ya en Valencia brillantes figuras, como la de Manolo Mompó (Valencia 1927, Madrid 1992), que en años difíciles de dictadura representaban la libertad, el lenguaje personal individualista, la defensa del alma sobre la razón opresora.

Digamos que, más de sesenta años más tarde y en plena juventud, encuentra Carmina que su alma también recorre esos caminos, sueños de libertad inherentes al ser humano, al ser humano con alma claro, porque la ausencia de ésta nos convierte al fascismo de la cruda realidad, hoy el del dinero y en tiempos de Mompó el del poder político. Y no estamos ya para creernos nada, sino solo para flotar en estos bellos y frescos fragmentos, etéreos del alma soñadora de Carmina.

Demetrius Pronton
València,diciembre de 2013

FRAGMENTS ETERIS DE L'ÀNIMA

Continuant amb la programació d'exposicions, atzara això sí, del local i futur ateneu "La República Valenciana" de Benimaclet, i enllaçant ara dos discursos abstractes, el de Herman Geys (Brussel·les 1954) l'exposició del qual acaba de clausurar-se, amb el que presentem de Carmina Pascual (Benigànim València 1985), més de trenta anys separats per l'edat, però que conserven les mateixes premisses estilístiques de llibertat, de sugerències que fan a l'espectador partícep amb la seua pròpia imaginació.

El món de l'ànima és un món sense gravetat, sense pesos ni lligams, sense dalt i baix. Flotants en ell, els nostres universos interiors s'organitzen en atzaroses i intangibles formes, incomprensibles a una novella lògica tranquil·litzadora, però no obstant això intuitivament pròximes per orgàniques. El discurs de l'abstracció va donar ja a València brillants figures, com la de Manolo Mompó (València 1927, Madrid 1992) que en anys difícils de dictadura representaven la llibertat, el llenguatge personal individualista, la defensa de l'ànima sobre la raó opressora.

Diguem que, més de seixanta anys més tard i en plena joventut, troba Carmina que la seua ànima també recorre eixos camins, sons de llibertat inherits al ser humà, al ser humà amb ànima clar, perquè l'absència d'esta ens converteix al feixisme de la crua realitat, hui els dels diners i en els temps de Mompó el del poder polític. I no estem ja per a creure'n res, sinó només per a surar en estos bells i frescos fragments, eteris de l'ànima somiadora de Carmina.

Demetrius Pronton
València,diciembre de 2013